

Arrest

nr. 133 595 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht aan verzoekster, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt, evenals verweerder in de nota met opmerkingen, de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 11 augustus 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 12 augustus 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

2.3. Verzoekster richt op 20 augustus 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij nog een belang kan doen gelden aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven “op een ontijdige manier”, namelijk toen haar asielaanvraag nog in behandeling was en het bestaan van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten kan worden aangegrepen om een inreisverbod op te leggen, wat op zijn beurt een negatieve invloed kan hebben op een aanvraag tot regularisatie. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Verzoekster geeft aan haar belang te ontleen aan de mogelijkheid van verweerder om, in navolging van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, later over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod, wat op zijn beurt een negatieve invloed kan hebben op een aanvraag tot regularisatie. Deze door verzoekster vooropgestelde hypothetische situatie kan evenwel niet plaatsvinden. Indien verzoekster immers meent geen uitvoering te kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij meent alsnog in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, staat het haar vrij een beroep in te dienen bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van het commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals zij in casu tevens heeft gedaan. Door het indienen van een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 35 en dient zij gedurende de periode die de Raad nodig heeft om een arrest te vellen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is een wettelijke garantie vastgelegd in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet worden verweten geen uitvoering te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zolang de beroepsprocedure bij de Raad loopt, en deze niet-uitvoering kan dan ook geen grondslag zijn voor het uitvaardigen van een herhaald bevel of het opleggen van een daaraan gekoppeld inreisverbod.

Gelet op bovenstaande, maakt verzoekster niet aannemelijk alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Derhalve brengt zij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. De exceptie van verweerder, zoals opgeworpen in de nota met opmerkingen, is gegrond.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.
OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA